

ON-LINE
www.alnari.rs

E-MAIL
office@alnari.rs

Naziv originala:
Elena Kedros
RAGAZZE DELL' OLIMPO
Il Potere dei Sogni

Art direktor: Fernando Ambrozi

Likovno oblikovanje: Federiko Bertoluči

Dizajn logotipa: Sara Marijani

Grafičko oblikovanje: Silvija Bovo

Ilustracije: Emilio Urban, Manuela Raci, Mara Damijani

Copyright © by Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, 2008

Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-486-3

Elena Kedros

DEVOJČICE
SA
OLIMPIJA

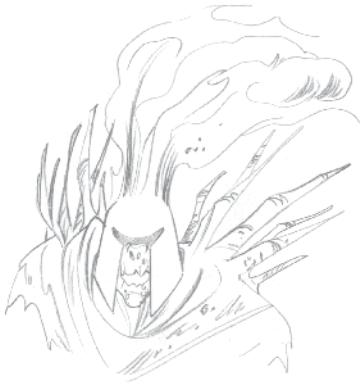
Moć snova

Sa italijanskog preveo *Ljubeta Babović*

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Iz tame

U Dodekateonu, Gospodar rata sedeo je na prestolu koji je preteo Zevsu i kovao planove za osvetu. Sanjao je da zagospodari nad svima i uživao maštajući o času pobjede. Ipak, ta pobjeda i ti snovi bili su mu uskraćeni. Poslednji poraz pekao ga je kao otrov.

U središtu svetog hrama, Zlatni plamen je svojom slabom svetlošću obasjavao statue koje su ga okruživale. Osam statua. Osam nepomičnih kipova koji su nekada

bili bogovi, kao i on. Na svakoj statui blistao je po jedan kamen. Svaki kamen u sebi je sadržavao moći okamenjenog božanstva kojim je bio optočen.

Ares pređe pogledom po smaragdu koji je sijao u centru Posejdonovog trozupca i po ćilibaru sa Demetrinim moćima. Obuzet onim svojim starim besom koji mu je razdirao um, usmeri svu pažnju na ruku Hefestovog kipa, na kojoj je trebalo da sija crveni kornalin. Umesto toga, kamen boga vatre završio je u rukama njegovih protivnica. Trebalo je da i one budu tu, nepomičnih tela, kao što je bio slučaj sa ostalim bogovima. Međutim, drevne Gospodarice Olimpa su mu izmakle. I dalje su bile slobodne. Na Zemlji.

„Moj gospodaru...“ odjeknu neki glas.

Ares mrko pogleda drhtavu kreaturu koja kleknu tik uz njegov obraz. Drako, njegov verni sluga, grčevito je u drhtavim kandžama stezao Hermesov tirkiz koji mu je ovaj sam dao.

„Vodim onog kojeg si prizvao iz najmračnijeg dela Olimpa“, nastavi Drako, sav uplašen i usplahiren, „onog koji će se osvetiti za tvoj poraz, gospodaru moj“.

Aresov urlik je bio toliko strahovit da Zlatni plamen koji je goreo u metalnoj posudi od terakote zatreperi i postade slabašan kao nikada pre.

„Kako se usuđuješ, bedni slugo!“

Drako se nagnu tako da skoro čelom dotače zemlju.

„Oprosti, oprosti, gospodaru moj!“

„Čuti!“, bog napravi preteći pokret. „Neka uđe Sikofant!“

Ispred prestola se pojavi neko neodlučno biće, uvi-jeno u crni ogrtač, sa dvema beličastim iskrama na mestu očiju. Nakloni se Aresu u znak pokornosti.

„Naređuj, gospodaru rata!“

„Mračni duše, prizvao sam te da mi se pokoriš“, reče Ares. „Boginje koje su mi otele pobedu pobile su na Zemlju, i ponovo se rodile kao smrtnice. Sada tri obične devojke poseduju Hefestov prsten. Ti ćeš sprati tu sramotu. Uvući ćeš se među njih i posejati razdor među njima.“

Ares zamahnu mačem. Oružje zazvižda tik uz Sikofantovo nepomično.

„Nemoj da te prevari njihov izgled. Izgledaju kao tri devojčice, ali u njima kucaju srca i tinja moć boginja Atene, Artemide i Afrodite. Ma koliko da su neiskusne, sačuvale su deo njihovih moći.“

Duh klimnu glavom, dajući znak da je shvatio.

Gospodar rata se podiže sa božanskog prestola. Pri-bliži se kipovima i skide neobrađeni rubin sa lovorove krune, koja se nalazila na okamenjenoj Dionisovoj glavi. Iz kamena suknu crvenkasti blesak.

„Pomoću ovoga ćeš stići do Zemlje“, reče, predajući kristal Sifokantu u ruke. „A sada idi i unesi mržnju među moje protivnice!“

Duh sa kapuljačom na glavi okrenu se na petama i iščeznu poput kakvog vihora.

Ares se vrati i sede na svoj presto. Baci pogled na plamen koji je neumitno postajao sve slabiji. Sve dok ne bude uspeo da potčini boginje, on, kao i čitav Olimp, moraće da se služi njime. Već neko vreme je osećao da njegova moć slabi, da se troši njegova snaga. To telo koje se suprotstavljalo i dobilo hiljade bitaka, polako ga je napuštalo. Sada je već izgledao kao obično strašilo.

Ali uskoro će osetiti ukus pobede, osećao je to. Čim njegove protivnice budu upale u Sikofantovu zamku, više neće imati nikakvih prepreka. Zahvaljujući njihovim moćima, obnoviće svoju snagu i konačno zavladatai Olimpom.

Za sva vremena.

„Kucnuo je čas osвете, gospodaru moj“, reče Drako, naklonivši se. „Sikofant je nepobediv.“

„Ti se pozabavi Hefestovim prstenom“, preseče ga kratko Ares.

„Neću omanuti, gospodaru moj, neću omanuti.“

„Biće bolje za tebe da bude tako. Ili ćeš završiti kao Morfej.“

„Morfej?“ uzdrhta sluga. „On se usudio da se suprotstavi tvojoj volji, gospodaru moj. Ja te nikada neću izdati. Nikada!“

„Svako izda pre ili kasnije... A sada se gubi!“

Drako se tiho udalji. Gospodar rata ostade sam u Dodekateonu.

Da, Morfej. Odolevao je najokrutnijim mučenjima, samo da ne poklekne. Njegove poslednje reči bile su da je to uradio zbog ljubavi.

Ares se prezrivo nasmeši.

Najzad, zbog čije ljubavi?

Greška u koracima

„Hun Song, pitanja ti nisu po volji?“ Graktavi glas profesorke Džonson odjekivao je u Huninoj glavi kao da dolazi izdaleka, ali ona ne obrati pažnju na to. Uvek je bila sklona da zaroni u svoje snove, ali od kada je bila na Olimpu to se jasno pogoršalo. Sve je počelo kada su ona i njene prijateljice Sid Medison i Luče Grimaldi isplakale neobične suze, koje su se stvrdnule i pretvorile u kri-

stale. Hunine su postale ametist, Lučine kvarc, a Sidine opsidijan.

Ne hajući za ono što se dešava okolo, Hun instinktivno prinese ruku minđuši sa koje je visio njen ametist, baci pogled na kvarc na ogrlici koju je Luče stiskala, dok je pisala nagnuta na susednoj klupi, i zamisli privezak za ključeve sa opsidijanom, koji je Sid u drugoj učionici sigurno okačila na kaiš farmerki. To kamenje postalo je omiljeni nakit svakoj od njih i nijedna se nikada nije odvajala od svog kamena. Zato što su to bili simboli onoga što su one nekada bile. I onoga što su i dalje.

Tri velike prijateljice. Ali, pre svega, tri boginje.

Luče, sa svojim moćnim šarmom i snažnim emocijama: Afroditu.

Sid, koja poseduje neverovatnu snagu i hrabrost: Artemida.

I ona, Hun, sa moćima svoga uma: Atena.

Pošto su preživele poslednji rat sa Aresom oko prevlasti nad Olimpom, boginje su umakle njegovom besu, popivši anambroziju i ponovo se rodile kao smrtnice na Zemlji. Uspele su u tome zahvaljujući pomoći Morfeja, Gospodara snova, koji je bio Atenina ljubav i koji je ostao u njihovom starom svetu da bi sačuvao njihova sećanja. Međutim, Ares je otkrio njihov novi identitet i dao se u potragu za njima.

Sve je to otkrio jedan bezimni dečak koga je Hun prozvala Džared. Taj dečak im se obraćao putem ekrana njenog televizora, a zatim na Olimpu preko displeja njenog mobilnog telefona. Bio je to dečak koji je u njima probudio nekakav tajanstveni, neobičan osećaj.

Džared...

Hun je bila uverena da je Džared u stvari Morfej, na isti način kao što je ona bila Atena. Ipak, nije bila potpuno sigurna u to. Ako je bila u pravu, to bi značilo da je ljubav između Atene i Morfeja izdržala izazove vremena i pretvorila se u ono što ona oseća za Džareda. Ali, šta ako nije bila u pravu...

Nije znala šta da misli.

Ipak, nije uspevala da to izbije iz glave.

„HUN SONG!!!“ krik Džonsonove vrati je u stvarnost.

„Izvinite, odlutala sam na trenutak“, pravdala se ona. Odlično je znala da je rasejana mnogo duže od jednog trenutka, ali nije dozvoljavala da se to primeti.

„Na trenutak?“ profesorka književnosti je to i sama primetila. Sedela je zavaljena za katedrom, i kiselo je fiksirala. Nisu je bez razloga nazvali profesorka Grabljivica. „Držim te na oku više od jednog sata, a da nisi ni pogledala list ispred sebe. Jesi li odgovorila na sva pitanja?“

„Pa, ja...“ odgovori Hun, iznenada shvatajući koliko je nezgodna situacija u kojoj se našla: dok je ceo razred zadržavao dah, primeti da je na sva pitanja odgovorila jednom jedinom groznom žvrljotinom.

„U stvari, nisam“, uzdahnu devojka. „Spremala sam se da počnem.“

Začu se mrmljanje među njenim drugovima i drugaricama u znak čuđenja. Neki su se tiho smejujli.

„Onda će te sigurno zanimati da znaš da je preostalo još pet minuta do predaje zadataka“, prožišta Džonsonova, uspostavljajući tišinu pogledom ptice grabljivice. „Bolje bi ti bilo da se baciš na posao ako želiš prelaznu ocenu, barem dvojku. Ili ćeš jednostavno dobiti keca.“

Pet minuta? Hun nikada neće uspeti.

Pogleda ispod oka Luče koja je sedela u klupi pored njene, u prvom redu. Njena prijateljica je sigurno pomislila da će sve završiti na vreme i da će se majstorski izvući, kao mnogo puta do tada: nasmeši joj se u znak ohrabrenja i ponovo poče da pilji u zadatke, kao da su ispisani na aramejskom jeziku.

Da bi završila čitav test za tako kratko vreme, bilo je potrebno samo da stavi krstiće u prave kućice. Bila je to smejurija, s obzirom na to da je učila za ovaj ispit. Sigurno ne bi bilo loše da joj u pomoć pritekne božanska moć, ona koju je otkrila da poseduje, jedan od *klikova*

koji su je spasavali u teškim situacijama. Ti *klikovi* su joj omogućavali da zna stvari za koje nije znala da ih zna i od kojih joj se vrtelo u glavi. To su *klikovi* koji su poticali direktno iz njenog prošlog života, života boginje. Da bi odgovorila na sva ta pitanja, bilo je dovoljno samo da bude prisutna duhom. Pa ipak, njene misli bile su daleko.

Luče poče da kucka po klupi kako bi joj privukla pažnju i dade joj znak jednim pokretom. Sigurno je počela da se pita zašto se tamo proteže držeći u ruci hemijsku olovku, kao da nije ni na nebu ni na zemlji, a da pri tom ništa ne preduzima. Hun odmahnu glavom.

„Vreme je isteklo!“, neumoljivo se oglasi profesorka Grabljivica, odvratno češkajući ruke. „Renoar, hoćeš li ti prikupiti zadatke?“

„Sa najvećim zadovoljstvom, profesorka!“

Fred Renoar, najveći uvlakač na dve noge u čitavoj školi, vukao se između klupa i prikupljao listove. Stavi Hunin na vrh gomile i ponese ih na katedru.

„Prazan list, Song?“, reče profesorka kiselo, pregledajući njen list. „Interesantne su ove žvrljotine. Uzeću ih u obzir kada te budem ocenjivala.“

Hun ništa ne reče, a potom zvuk školskog zvona prekide njenu zbunjenost. Grabljivica Džonson izađe iz učionice, a neki učenici krenuše za njom.

„Mislila sam da si već sve završila!“, uzviknu Luče, razočarana. „I da sam imala dvostruko više vremena i otvorene knjige na klupi, meni ne bi bilo dovoljno da odgovorim na sva ta pitanja od kojih puca glava... na poslednja dala sam odgovorila na *eci-peci-pec*, ali ti... Šta ti se to desilo?“

„Ne znam šta se to dogodilo sa mnom“, odgovori Hun, ubacujući pernicu i rečnik u ranac. „Ali, sigurno znam da ću dobiti najnižu ocenu u svojoj karijeri.“

„Nema *klika*?“

„Nema, ali nisam imala potrebe za tim. Znala sam odgovore, samo što sam zaboravila da ih upišem!“

„Dakle, ni genijalci nisu nepogrešivi“, reče Fred Renoar dok je izlazio. „Šteta što mi se srušio jedan mit!“

Fred šmugnu pre nego što je stigla da nešto uzvрати. Sada su u učionici prvog ef ostale samo njih dve.

„Ne obaziri se na tu podvrstu crva, on je samo pakostan!“ dade sebi oduška Luče. Hun je mnogo cenila način na koji je njena prijateljica postajala neobuzdana svaki put kada bi se neko usudio da je kritikuje. „Fred i njemu slični osećaju da su toliko glupi u poređenju sa tobom, i zato im je uvek strava kada pogrešiš!“

„Ali, napravila sam glupost kosmičkih razmera. Nervne ćelije su mi danas u štrajku“, priznade Hun dok su

izlazile u hodnik. „Hajde neka jednom i Renoar bude u pravu.“

„Prvo i osnovno, Fred Renoar nikad nije u pravu“, insistirala je Luče. „Nervne ćelije u onoj tvrdoj glavurdi u štrajku su od kada je rođen. Greška u koracima se događa svakome, pa i pravim genijima.“

Hun se nasmeši zbog entuzijazma svoje prijateljice.

„Tako mi je drago što uvek mogu da računam na tebe!“

Dvorište stare škole ličilo je na pravu košnicu bicikala i motocikala. Dečaci i devojčice u grupama čavrljali su među sobom pre povratka kući. Hun i Luče sedošu na zidić da sačekaju Sid, koja je kroz nekoliko minuta izađe iz prvog ce. Toga je dana Dugino brdo bilo obasjano prolećnim suncem.

„Pa, na šta si mislila za vreme ispita?“ upita je Luče. „Stvarno si mi pomalo čudna... to jest, nekako si čudnija nego obično.“

Hun pogleda u svoju odeću. „Danas sam baš složila boje?“ našali se pokušavajući da promeni temu.

„Ne, ti si ta sa kojom nešto nije u redu“, nasmeja se Luče. „Misliš da ne primećujem kada ti nešto ne ide kako treba?“

„Uveravam te da to nije ništa“, požuri da odgovori Hun. „Samo što će mi mama uvaliti da uradim hiljadu stvari zbog renoviranja prodavnice. I pošto moj brat neće prstom da mrdne, ništa mi ne preostaje nego da ja radim i za njega.“ Hun uzdahnu. „Sa svim tim ispitima

koji nas čekaju, plus popravak ovog, čekaju me dani puni halucinacija!“

„Jesi li sigurna?“; Luče je pogleda sa nevericom.

Hun se pokaja što je govorila tako brzopleto. Zнала je da će njena prijateljica to protumačiti kao znak nervoze i da će aktivirati svoje specijalne senzore za otkrivanje laži. Izgledalo je kao da uspeva da prozre tuđe misli, ali pre svih njene. Nije to bila neka tajanstvena moć, već pravi prirodni dar. Jedino rešenje bilo je da pobegne.

„Pa, ako ti je škola toliko važna“, dodade Luče podrugljivo, „kako to da umesto da uradiš zadatak, sve vreme bleneš u prazno? A osim toga, zar ti se ne čini da si previše zaokupljena ocenom koju će ti zakucati Džonsonova?“

Hun je bila saterana u ćošak. Sidin dolazak spase je u poslednjem trenutku.

„Zdravo, devojke!“ pozdravi ih prijateljica prolazeći brzinom rakete. „Izvinite, ali čeka me Duda. Danas nam trening počinje sat vremena ranije. Vidimo se kasnije!“

Iznenadni spas ispari u trenu.

Sid pobeže pre nego što su uspele da je pozdrave. Hun i Luče su je posmatrale dok se pela na Dudin skuter. Duda je bio njen bliski prijatelj i išla je da sa njim vežba mačevanje. A sa njima je otišla i jedina mogućnost koju je Hun imala da izbegne odgovore na užasno nasrtljiva pitanja.

„Duda je baš zgodan!“ reče Luče dok su uzimale svoje bicikle sa parkinga. „Volela bih da neki put izađem sa njim, ali ne znam kako bi Sid gledala na to?“

„Zašto bi ti zamerila? On joj je nekako kao stariji brat, uvek tako kaže“, odgovori Hun rasejano, pokušavajući da na brzinu odreši lanac svog bicikla, koji je bio privezan maramom.

„Sačekaj, pomoći ću ti“, reče Luče, primetivši da se ova baš zapetljala.

„Hvala“, nasmeši se Hun, „sad moram da brišem.“

„Zar nećemo zajedno, istim putem?“ upita Luče iznenađeno. „Hej, šta se to događa sa svima vama danas?“

„Zvaću te kasnije, ćao!“

Hun odjuri. Sigurno nije bila zadovoljna takvim svojim ponašanjem, ali nije mogla da izdrži ispitivanje po strogo utvrđenim kriterijumima. Istovremeno se još nije osećala spremnom da govori o onome što ju je vuklo van orbite. Htela je da prvo to shvati sama.

Zašto se Luče nije prevarila u njoj? Možda se i nije pokazala kao neki as na testu književnosti, ali bi na polju „intuitologije“ sigurno zaslužila najveću ocenu.

Hun je sa svoje strane bila suviše uzbuđena da bi uspela da govori o Džaredu. Postojalo je nešto suviše veliko, možda veće od činjenice da je ona bila Atena.

Nešto što ju je činilo očajnom i srećnom u isto vreme.

Š to se dešava

U *Drim's emporijumu*, robnoj kući porodice Song u kojoj se prodavalo sve, od slatkiša za užinu do raznoraznih primeraka antikviteta, od ruža za usne do gimnastičkih sprava, osećalo se veliko komešanje.

Hun odgurnu vrata sa natpisom *ZATVORENO ZBOG RENOVIRANJA* i oseti snažan zadah svežeg laka. Njen otac je stajao na vrhu merdevina i zviždukao dok je farbao zid. Njena majka je sa papirom i olovkom u rukama

za velikim stolom sređivala račune. Njen brat Jong, kao i obično, nije radio ništa. Primitivši da je ušla, njen otac Šin okrenu se prema njoj i pozdravi je širokim osmehom, mašući četkom sa koje se cedila boja.

„Zdravo svima!“ reče Hun. „Kada jedemo?“

„Uvek prekasno“, odgovori Jong u jednom od retkih trenutaka izliva energije. Sedeo je na jednoj velikoj kutiji i mlatarao nogama.

„Ubrzo ćemo se svi popeti“, reče Hana Song uputivši joj pogled koji nije obećavao ništa dobro. Baš ništa dobro. „Hun, dođi za trenutak.“

„Tu smo“, pomisli ona. „Kucnuo mi je poslednji čas.“

Njena majka je odvede u prostoriju iza dućana, koja je sada bila puna robe odnete iz prodavnice zbog radova.

„Kao što si i mogla da pretpostaviš...“ poče bez prevelikog uvoda, „biće potrebno da svi damo doprinos kako bismo našu trgovinu učinili lepšom i funkcionalnijom...“

„To 'svi' obuhvata i Jonga?“ prekide je Hun.

„Naravno, on već pomaže vašem ocu. Ali, sada govorimo o tebi. Sa reorganizacijom za koju sam... za koju smo se odlučili, trebaće više prostora za robu. Nažalost, magacin je zauzet drangulijama tvoga oca.“

Zaista, Šin Song je imao maniju da kupuje besmislene predmete koje je nemoguće prodati i koje je ljudski mozak teško mogao da zamisli.